

josep vicente, intel·lectual, alcalde, adversari i mestre

JOSEP LÓPEZ DE LERMA

m'acaben de comunicar la mort d'en Josep Vicente i Romà. La seva absència de les pàgines del setmanari guixolenc Àncora m'havien posat en alerta sobre una potencial enfermetat, tot i que no fa gaires setmanes vaig llegir-lo en una esplèndida entrevista, on feia lúcid repàs a no poques coses amb un deix de decebut, políticament i intel·lectualment, que certament mai no l'havia ni tan sols intuït. Potser, dic potser, escoltant que les passes de la Mort se li apropaven, s'havia deixat anar. Això sí: Amb totes les conviccions, les seves, íntegres, com així fou al llarg de la seva vida. Persona de creences, persona incorruptible.

Vaig començar a tractar-lo en l'immediata etapa de clandestinitat política imperfecte que s'obrí quan el govern d'Arias Navarro i el seu "esperit del 12 de febrer", un fracàs estrepitos per a l'obertura cap a una etapa plenament democràtica. Com tants d'altres, vaig ésser alumne seu en matèria de català, això sí, "per lliure", com en dèiem abans, donant-me les pautes professorals i fent-me les correccions sintàctiques i ortogràfiques a la llibreria que regentava la seva germana, al carrer de Sant Domènec. Encara avui preservo la gramàtica i el diccionari que allí vaig adquirir i algun escrit plegat de notes seves de rectificació sobre d'altres de meus. Si fa un parell d'anys vaig passar un obligat examen de català a la UdG per poder seguir essent professor de Dret de la mateixa, li ho dec a aquelles primeres classes que dempeus m'oferí en Vicente a canvi de res.

Poc més tard, convidat per ell, vaig assistir a algunes sessions de "catecisme" - disculpa'm, Josep- que el Quim Espanyol i ell mateix donaven al pati de casa seva, a la nit, fent proselitisme per la causa socialista, aleshores marxista. Reconec avui que, en això, vaig sortir-li un molt mal alumne i que un bon disgust s'emportà quan, un diumenge a la tarda, va aparèixer per casa, acompanyat per en Joan Ribas, el paleta oficial de la meva família, a l'objecte que jo "fixés" pel PSC d'en Joan Raventós, una extraordinària i lúcida persona a qui anys després vaig conèixer i tractar amb veneració, responent-li jo, a en Vicente, amb un desil·lusionant -per a ell- no a la seva amable invitació. Aleshores, pertanyíem ambdós a la Taula Democràtica de Sant Feliu de Guíxols, l'expressió local de l'Assemblea de Catalunya, i integraven el seu nucli directiu. Algunes vegades m'he preguntat què hauria estat de mi si en comptes d'usar l'adverbi negatiu hagués tirat pel positiu. Potser, com havia pronosticat el meu pare abans de la seva prematura mort, a alcalde de Sant Feliu de Guíxols hagués arribat. Qui ho sap!

Això no fou possible ni quan el primer ni quan el segon intent. L'any 1979 fou un garbuix democràtic, però l'any 1983 fou una confrontació Vicente-López de Lerma de les que fan història en una ciutat com la nostra. Ens vàrem cruspir a tota la resta de forces polítiques de tant polaritzada com fou la campanya, però el resultat democràtic (9-8) li fou favorable, i seguí a l'Alcaldia. Més enllà de les nombroses confrontacions dialèctiques que vàrem practicar contraposant dos models de ciutat, doncs d'això es tractà i no d'altre cosa, l'alcalde Vicente endegà i liderà una notable modernització de Sant Feliu de Guíxols en la qual més d'una vegada, ni que fos darrera les cortines del teatre anomenat Ple Municipal, va trobar el meu i el nostre suport. I és que en el resum resumit de tota democràcia practicada amb honor, govern i oposició sempre sumen en benefici de l'interès general. Això, en Vicente adversari i jo, el seu contrincant més destacat, ho teníem clar, malgrat que en algunes ocasions no poguéssim o no volguéssim evitar el xoc de trens i el correlatiu gran soroll que provocava.

Amb la desaparició d'en Josep Vicente, Sant Feliu de Guíxols perd el seu intel·lectual de més vàlua de la segona meitat del segle XX. Autodidacta dispers, com ell mateix deia en l'evocada darrera entrevista concedida i publicada, el ciutadà Vicente sobresortí molt per sobre de la mitjana de la ciutat. S'hi podia estar d'acord o en desacord amb allò que deia o escrivia, però el nivell fou sempre alt i ningú mai no el superà, amb una precisió absoluta de la paraula com si d'un cirurgià es tractés. En la constant recerca de la igualtat entre els éssers humans, potser una quimera que per a ell fou constant conreu, en Josep Vicente compta com els primers. Que descansi en pau el meu alcalde, mestre, amic i gran adversari polític.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/comarques/2011/05/24/josep-vicente-intellectual-alcalde-adversari-mestre/489351.html>